

[Ole Espersen]

Derfor vil jeg gerne stille det konkrete spørgsmål til hr. Glistrup, om han ikke er enig i, at den beslutning, vi i fællesskab vedtog den 19. maj 1989, hvor regeringen pålægges at fremsætte lovforslag om ændring af retsplejeloven, således at tredjeinstansbevillinger ikke skal bevilges af ministeriet, naturligvis så også bør gælde, hvis vi når dertil, at der skal særlig tilladelse til en anke til landsretten i disse tilfælde. Det håber jeg hr. Glistrup kan besvare bekræftende.

Dernæst vil jeg gerne stille et par yderligere spørgsmål til ministeren. Jeg synes ikke, vi fik svar på de spørgsmål, der var rejst, i hvert fald ikke fuldstændig. Er ministeren enig i det, hr. Glistrup sagde, nemlig at i virkeligheden er bestemmelsen om ankeafskæringen tænkt som en social foranstaltning? Det var det, hr. Glistrup sagde. Jeg vil gerne spørge ministeren, om det er regeringens opfattelse, at det er et stykke socialt arbejde, der gøres her, når man afskærer mennesker fra at indbringe sager af en værdi under 10.000 kr. for landsretten.

Endvidere spurgte jeg ministeren, hvor meget personale der spares ved de ændringer, vi nu diskuterer her i dag, efter ministerens ændringsforslag. Hvor mange mennesker drejer det sig om? Hvilken opgørelse har man af, hvor mange af de såkaldte årsværk der spares? Ministeren nævnte, hvor mange sager det drejer sig om, men jeg spørger altså om, hvor mange årsværk det drejer sig om.

I øvrigt har ministeren selvfølgelig ret i, at man jo så kan indhente en supplerende udtalelse hos dommeren i tilfælde, hvor der er tale om summarisk domsaffattelse. Men så er bureaukratiet jo vokset endnu mere. Nu har vi først en byretsdom på 8.000 kr., som den, der har tabt sagen, gerne vil anke. Hvad skal han nu? Nu skal han først lave en ansøgning hos sin advokat – vel til Justitsministeriet. Så skal Justitsministeriet selvfølgelig kalde sagens akter ind. Så skal ministeriet, hvis det er en summarisk affattet dom – og det er de fleste efterhånden – skrive til dommeren. Så skal dommeren prøve at opfriske hukommelsen og tilføje noget – måske temmelig lang tid efter, at dommen er afsagt – om, hvad han nu i grunden mente, og hvad begrundelsen var. Så skal dommeren nedfælde det, og så går sagen til justitsministeren. Så skal ministeren og ministeriet igen overveje det, og så kan man måske komme i gang med at få sagen behandlet i landsretten. Det er jo et bureau-

krati ud over alle grænser i forhold til, hvad det er i dag. Er hr. Glistrup ikke enig i det?

Jeg synes ikke, det er tilfredsstillende, at man sådan kan bede dommerne efterfølgende fortælle Justitsministeriet, hvad dommerne i grunden havde i tankerne. Jeg synes, det er et skråplan at komme ind på. Når en dom er afsagt, skal dommeren være færdig med sit arbejde, og så skal han ikke bagefter sidde og ræsonnere over, hvad han i grunden tænkte og mente. Det har dommere altid fastholdt som et meget væsentligt princip, og det princip skyder man altså nu i sænk, fordi man vil lave denne besparelse, som nok er en forenkling, men i en meget speciel forstand i hvert fald.

Endelig vil jeg gerne vide, hvilke forkerte udtalelser der er i vores betænkningens bidrag om nævningesiden. Jeg mener, der var mange forkerte udtalelser i justitsministerens bemærkninger. Det er derfor, vi har fået optrykt Preben Wilhjelm's kronik. Den imødegår punkt for punkt – og jeg er ganske enig med hr. Wilhjelm i det, han skriver – at den argumentation, der var i sin tid, var forkert, og det skriver vi. Jeg vil derfor gerne høre, på hvilke punkter ministeren mener vores udtalelser i betænkningen er forfejlede.

Glistrup (FP):

Millioner af danskere vil være enige med hr. Ole Espersen i hans udsagn om, at når en dom er afsagt, så er den afsagt, og så skal dommeren ikke begynde at vakle. Alle, der har set en dommer dømme et straffespark i en fodboldkamp, ved, at det er så uhyre vigtigt, at han ikke begynder at sige »nå ja« og »måske og måske ikke«. Endnu vigtigere gælder det, som hr. Ole Espersen her har fremhævet, inden for retsplejen, og det er jo en af grundene til, at systemet med de summariske domme faktisk er af i hvert tilfælde meget tvivlsom værdi.

Når hr. Ole Espersen filosoferer videre over, om regeringen har tænkt denne 10.000-kroners-appelafskæring som en social foranstaltning eller ej, må jeg erkende, at jeg er ret ligeglad med, hvad denne konservative regering måtte have tænkt eller ej. Det, der er afgørende for min tankevirksomhed, er, at jeg opfatter den og tror, at den i det virkelige liv først og fremmest vil virke som en social foranstaltning, og derfor er den del af reglen noget, som jeg synes vældig godt om.